

A tak se, děti, Honzík ještě jednou rozhlédl a pak pomalu, nejistě vlezl do křoví. V koutě uviděl ztracený červený míč. Hned se pro něj začal plížit, aby to měl co nejdřív za sebou, jak to děti občas dělávají. Už už po něm sahal, když vtom najednou uslyšel takové slabé zakňučení.

Honzík se pořádně podíval a pěkně se vyděsil. V křoví, přímo za tím červeným míčem seděl pes. Byl o trochu vyšší než míč, ve tmě mu svítily oči a jediné, co bylo ještě možné rozpoznat, že byl pěkně chlupatý. No jo, děti, jenže Honzík se přece bál psů! A tak se otočil, vyběhl s křikem z keře a křičel: „Příšera, příšera, utíkejte!“

A všichni kluci utíkali daleko, daleko od keře a míč i psa tam nechali.

Honzík tu noc neměl klidné spaní. Druhý den ráno se vzbudil se zvláštní náladou. Věděl, že něco musí udělat. Byl pátek, venku bylo zamračeno, začínalo pršet a Honzík se vydal s maminkou do školky. Venku bylo plno kaluží, foukalo a byla zima.

Ve školce nebyl ani jeden z jeho kamarádů, se kterými si obvykle hrával, takže si celé dopoledne kreslil u stolečku, ale vůbec ho to nebavilo. Pořád musel myslet na toho chlupáče, na míč a na kluky, kteří mu dnes nepomohou.

Když bylo po svačině, ptal se: „Paní učitelko, půjdeme dneska ven?“ A ona se na něj usmála a povídá: „Ale Honzíku, vždyť se podívej, jak venku ošklivě prší.“

„Ale paní učitelko,“ ške-mral, „já dneska musím ven, včera jsem tam zapomněl vyndaný míč, co když se přes víkend někam zakutálí.“ Paní učitelka si měřila Honzíka pohledem. „Dobře, půjdeme dneska ven, ale jediné jestli se udělá lépe a přestane pršet.“

